

Interview met Charles Rutten: marathononderhandelingen in het landbouwbeleid (Den Haag, 29 november 2006)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_charles_rutten_marathononderhandelingen_in_het_landbouwbeleid_den_haag_29_november_2006-nl-c8a07bef-e12c-461b-b82e-54ceff32b5c0.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Charles Rutten: marathononderhandelingen in het landbouwbeleid (Den Haag, 29 november 2006)

[Étienne Deschamps] In al uw tijd bij de permanente vertegenwoordiging in Brussel in de jaren zestig heeft u naar ik aanneem ook de vermaarde “landbouwmarathons” meegemaakt of bent u er misschien wel rechtstreeks bij betrokken geweest. Kunt u daar iets over vertellen. Wat herinnert u zich nog van die eindeloze vergaderingen over uiterst complexe materies?

[Charles Rutten] Weet u, dat is langzaam zo gegroeid. Het was niet de opzet dat het allemaal zo lang zou duren. Dat ging eigenlijk vanzelf. Het overleg over onder andere de landbouwaangelegenheden was namelijk niet alleen bijzonder technisch, maar droeg ook nog eens een sterk politiek karakter. In de lidstaten legde de landbouwsector nu eenmaal veel gewicht in de schaal. De betrokken ministers moesten dan ook eerst alle voors en tegens afwegen alvorens iets te accepteren of te weigeren.

Langzaam maar zeker ontstonden zo de marathonvergaderingen, die in de praktijk neerkwamen op een gestage afkalving van het aantal deelnemers. Eerst moesten de laagste ambtenaren de zaal verlaten, daarna de directeurs-generaal en tot slot ook de permanente vertegenwoordigers, waarna de ministers dus in hun eentje achterbleven. Dankzij dit isolement kon er soms inderdaad een doorbraak worden geforceerd. Met een directeur-generaal achter zich die ze voortdurend influisterde “Pardon, excellentie, dat kan niet, absoluut niet, dat krijgt u nooit verkocht in uw land. Daar mag u niet mee instemmen.” werd het voor de ministers haast ondoenlijk om nog een compromis te bereiken dat niet bij voorbaat al ten dode stond opgeschreven. Zo zijn die soms loodzware marathonvergaderingen ontstaan. Zelf was ik natuurlijk nooit aanwezig bij die eindfase, die soms ook op helemaal niets uitliep. Dan kon zo’n vergadering tot zes uur ’s ochtends doorgaan zonder een akkoord op te leveren. Dat betekende dat er een week later opnieuw moest worden vergaderd. Langs die weg is het gemeenschappelijke landbouwbeleid ontstaan en verder uitgegroeid.